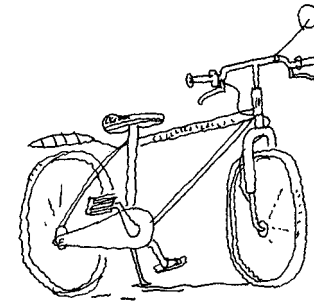

HÅKON ØVREÅS

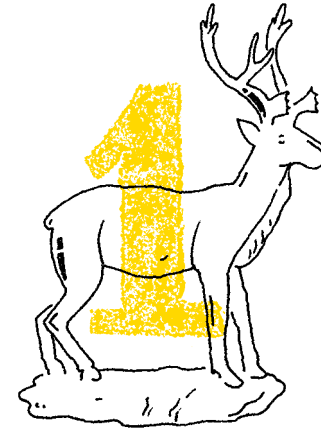
Bruno
wordt een
superheld

Met tekeningen van Øyvind Torseter
Vertaald door Edward van de Vendel

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2014

Op de dag dat opa stierf, moest Bruno de hele dag bij tante Linna blijven, want zijn moeder en zijn vader waren in het ziekenhuis. Het huis van tante Linna rook naar leverworst. Er stonden overal glazen beeldjes. Op de televisie stonden ze, in de boekenkast, en zelfs op de wc zag Bruno een rendier van glas. In de kamer stond de hele dag de radio zachtjes aan.

's Avonds aten ze vis. Bruno zat lang naar de berg bruine uien op zijn bord te kijken. De vork in zijn handen voelde zwaar.

'Je moet wel wat eten,' zei tante Linna. 'Hou je niet van koolvis?'

‘Ik hou meer van gummiberen,’ zei Bruno.

Later die avond haalde papa Bruno op. Toen vertelde papa het. Hij zei dat opa dood was.

‘Oké,’ zei Bruno, en deed zijn jas aan.

Hij liep naar buiten en stapte in de auto. Hij pulkte een tijdje aan een sticker op het dashboard. Even later kwam papa. Hij ging op de bestuurdersstoel zitten, stak de sleutel in het contact, maar draaide hem niet om.

‘Gaat het goed met je?’ vroeg hij.

‘Ja hoor, prima,’ zei Bruno. Hij staarde naar de witte restjes van de sticker.

Zijn vader startte de motor en ze reden naar huis.

Bruno liep langs haar heen en deed zijn schoenen uit.

‘Hé Bruno,’ zei ze. Ze aaide hem over zijn hoofd.

‘Wat fijn dat je vandaag ook weer hier bent!’

‘Ja, dat leek me wel praktisch,’ zei Bruno.

Hij ging op de bank zitten. Op de tafel voor hem stonden drie pinguïns van glas. Linna liep naar de keuken. Ze maakte veel geluid met een apparaat.

De volgende dag moest Bruno weer bij tante Linna blijven. Zijn moeder en zijn vader gingen terug naar het ziekenhuis.

‘Waarom dan?’ vroeg Bruno.

‘We moeten de praktische dingen regelen,’ zei mama.

Bruno knikte, alsof hij wist wat ‘de praktische dingen’ waren.

Toen ze uit de stad verhuisden, had mama gezegd dat het praktischer was om op het platteland te wonen. Toen dacht Bruno dat ‘praktisch’ betekende dat hij dan opa vaker zou zien, maar nu begreep hij dat dat niet klopte.

Tante Linna stond in de deuropening toen hij het trapje op kwam.

Bruno ging naar haar toe om te kijken. Ze stond met een mixer in haar hand gehakt te kneden. Na een tijdje deed ze de mixer uit.

‘We eten vanmiddag gehaktballen!’ zei ze, en toen ze lachte zag Bruno haar ene scheve tand.

Bruno hoorde aan het geluid van rinkelende borden en kopjes en glazen dat tante Linna de afwas deed. Even later riep ze iets naar Bruno. ‘Kun jij een fles limonade halen, in de kelder?’

‘Ja hoor,’ zei Bruno.

Hij deed de kelderdeur open. De geur leek op die van een tas met vergeten gymkleren. Hij deed het licht aan en ging de trap af. De wanden zagen eruit als een handdoek waar zwarte spikkeltjes op waren gekomen. Hij liep naar de muur en drukte op een bobbel in de verf. De verf viel naar beneden. Hij trok een van de bovenste flessen uit het schap met limonade. Witte schilfertjes wolften op, Bruno moest ervan hoesten. Hij draaide zich om en liep naar de trap. Onder de trap stonden drie grote verfemmers. Bruno boog zich eroverheen. Het was bruine verf. Later, toen ze zaten te eten, vroeg Bruno: ‘Mag ik de verf hebben die daar onder de trap staat?’

Linna had net een groot stuk gehakt in haar mond. Ze keek naar Bruno terwijl ze erop kauwde.

Na een tijdje vroeg ze: ‘Wat wil je met die verf?’

‘Verven,’ zei Bruno.

‘Kinderen kunnen beter waterverf gebruiken,’ zei tante Linna.

‘Maar ik wil een hut verven. Die bouw ik samen met mijn vriend, met Arthur,’ zei Bruno.

Linna keek heel lang naar Bruno. Toen knikte ze.